

anføres, at formodningsreglen i artikel 2, stk. 2, ikke indskrænker princippet om aftalefrihed.

Efter direktivets artikel 7, stk. 1, skal der imidlertid i national lovgivning være regler om, at forbrugeren ikke er bundet af aftaler og aftalevilkår, der direkte eller indirekte ophæver eller begrænser de rettigheder, der følger af direktivet. Det fremgår af præambelens pkt. 22, at dette princip også gælder for klausuler, ifølge hvilke forbrugeren formodes at være bekendt med enhver manglende overensstemmelse med købsaftalen på tidspunktet for dennes indgåelse.

Arbejdsgruppen anfører i betænkningen (side 57), at direktivet ikke udtrykkeligt regulerer sælgers mulighed for at tage forbehold vedrørende salgsgenstanden, men sammenholdes artikel 7, stk. 1, med den nævnte præambeltekst, må det efter arbejdsgruppens opfattelse formentlig indebære, at sælger efter direktivet som hovedregel ikke har mulighed for at tage generelle forbehold vedrørende salgsgenstanden.

Spørgsmålet om konkrete forbehold fra sælgers side reguleres heller ikke direkte i direktivet.

Efter direktivets artikel 2, stk. 3, er der ikke tale om manglende kontraktmæssighed, hvis forbrugeren ved aftalens indgåelse havde kendskab til eller ikke med rimelighed kunne være ubekendt med den manglende overensstemmelse.

Den ovenfor nævnte præambeltekst omtaler klausuler vedrørende forbrugers kendskab til »enhver manglende overensstemmelse«.

Arbejdsgruppen anfører i betænkningen (side 57), at bestemmelsen således ikke synes at begrænse sælgers muligheder for at tage forbehold vedrørende bestemte specificerede egenskaber ved salgsgenstanden. Et sådant forbehold vil enten kunne anses som en del af aftalen, eller også vil forbrugeren ikke kunne påberåbe sig manglende kontraktmæssighed på grund af, at han var bekendt med eller ikke med rimelighed kunne være ubekendt hermed ved aftalens indgåelse, jf. direktivets artikel 2, stk. 3.

Forbrugerkøbsdirektivet giver mulighed for, at medlemslandene kan undtage traditionelt auktionssalg af brugte genstande fra at være reguleret af de bestemmelser, der gennemfører direktivet i national lovgivning. Efter direktivets artikel 1, stk. 3, kan medlemslandene således fastsætte, at »forbrugsvarer« ikke omfatter brugte genstande, som sælges på en offentlig auktion, hvor forbrugeren har mulighed for selv at være til stede under auktionen.

Direktivet giver kun mulighed for at undtage offentlige auktioner, hvor forbrugeren har mulighed for selv at være til stede under auktionen. Der er således

navnlig ikke mulighed for at undtage salg på auktion, der alene afholdes via Internettet.

Køberens undersøgelsespligt

Direktivets artikel 2, stk. 3, fastsætter som nævnt den begrænsning i mangelsbegrebet, at forbrugeren ikke kan påberåbe sig varens manglende kontraktmæssighed, hvis han ved aftalens indgåelse havde kendskab til eller ikke med rimelighed kunne være ubekendt med den manglende overensstemmelse.

Efter sin ordlyd pålægger bestemmelsen ikke forbrugeren en egentlig undersøgelsespligt. Formuleringen »ikke med rimelighed kunne være ubekendt med« synes at pege på, at der skal foretages en mere objektiv vurdering af, om forbrugeren måtte have indset, at salgsgenstanden ikke var kontraktmæssig.

5.2.3. Lovforslagets udformning

Mangelsbegrebet

I betænkningen (side 58-80) har arbejdsgruppen analyseret, i hvilket omfang der som følge af direktivet er behov for at foretage ændringer i købelovens mangelsbegreb.

Arbejdsgruppen har sammenlignet det eksisterende mangelsbegreb i købeloven og mangelsbegrebet i forbrugerkøbsdirektivet, og har vurderet, hvilket udfald en række sager, der har været forelagt Forbrugerklagenævnet, må antages at ville have fået, hvis de i stedet var afgjort efter direktivets mangelsbegreb. Endvidere har arbejdsgruppen sammenlignet med mangelsbegrebet i loven om internationale køb, og mangelsbegrebet i svensk, norsk og finsk ret har også været inddraget i arbejdsgruppens overvejelser.

På baggrund heraf konkluderer arbejdsgruppen, at mangelsbegrebet i købeloven og i forbrugerkøbsdirektivet i vid udstrækning er sammenfaldende, og at dansk lovgivning med få undtagelser allerede i dag yder forbrugeren en beskyttelse, der som minimum er på linie med, hvad der kræves efter forbrugerkøbsdirektivet. Desuden indeholder mangelsbegrebet i købeloven nogle yderligere forbrugerbeskyttende elementer, der ikke findes i direktivet.

Ifølge arbejdsgruppen er det som følge af direktivet nødvendigt at justere reglen om køberens undersøgelsespligt, således at der kun kan lægges vægt på forhold, som forbrugeren *måtte* kende til og ikke forhold som den pågældende *burde* kende. Direktivets gennemførelse kræver endvidere, at sælgers mulighed for at tage generelle forbehold begrænses samt at sælger skal have bevisbyrden for, at urigtige eller vildledende